

PAASTUAJA IV PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jo 5:9a.10-12)

Lugemine Joosua raamatust:

Issand ütles Joosuale: “Vaata, täna olen ma Egiptuse teotuse teie pealt ära võtnud.” Ja kui Iisraeli lapsed olid Gilgalisse laagrisse jäänud, siis pidasid nad selle kuu neljateistkümnenda päeva õhtul Jeeriko legendikel paasapüha. Ja paasapühale järgneval päeval sõid nad selle maa viljast hapnemata leiba ja küpsetatud viljapäid. Selsamal päeval, kui nad hakkasid sööma maa viljast, lõppes manna ja Iisraeli lapsed said oma toiduse Kaananimaa selleaastasest saagist.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 34:2-3.4-5.6-7.8-9. R: 9a)

R: Vaadake ja nähke, kui hea on Issand.

Ma tänan Issandat igal ajal,
alati on tema kiitus mu suul.
Issandast kiitleb mu hing,
vaesed kuulevad ja rõõmustavad.

R:

Ülistage Issandat ühes minuga,
kiitkem üheskoos kõrgeks tema nime.
Ma otsisin Issandat ja tema vastas mulle
ning tõmbas mind välja kõigist mu hirmudest.

R:

Kes tema poole vaatavad, säravad rõõmust,
ja nende nägu ei saa punastama.
Vaene hüüdis ja Issand kuulis teda
ja vabastas tema kõikidest ta hädadest.

R:

(Teine lugemine 2Ko 5:17-21)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, kui keegi on Kristuses, siis on ta uus loodu, sest vana on möödunud ja vaata, uus on sündinud. Aga see kõik tuleb Jumalalt, kes meid on Kristuse kaudu endaga lepitanud ja andnud meile lepitamiseameti. Sest Jumal oli see, kes Kristuses maailma endaga ära lepitasi, ega arvanud inimestele süüks nende eksimusi. Meie läbi on ta andnud neile ka lepitusesõna. Nii oleme meie nüüd sõnumitoojad Kristuse asemel, sest Jumal on see, kes meie läbi manitseb. Ja nii me palume: laske end Jumalaga ära lepitada, sest tema on Jeesuse, kes patust ei teadnud, lasknud meie eest patuks saada, et meie saaksime tema kaudu osa Jumala õigusest. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 15:18)

Ma lähen oma isa juurde ning ütlen temale:

“Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees.”

(Evangeelium Lk 15:1-3.11-32)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal tulid kõik tõlnerid ja patused Jeesuse juurde, et teda kuulata. Aga variserid ja kirjatundjad nurisesid ning ütlesid: “Ta võtab patuseid vastu ja sööb ühes nendega.” Siis rääkis Jeesus neile tähendamissõna ja ütles: “Ühel mehel oli kaks poega. Noorem neist ütles isale: “Isa, anna mulle see varaosa, mis minule päranduseks saab.” Ja isa jagas oma vara nende vahel ära. Ei möödunud aga palju aega, kui noorem poeg tegi kõik rahaks ja reisis võõrsile, kus ta elas priiskavat elu ja pillas ära kogu oma vara. Aga kui ta kõik oli ära raisanud, tuli sellele maale suur nälg ja temagi jäi puuduse kätte. Siis ta läks ja otsis tööd ühe kodaniku juurest seal maal, ja see saatis ta oma väljale sigu karjatama. Ta püüdis oma nälga kustutada kaunadega, mida sigadele ette visati, kuid temale ei andnud neid keegi. Ja kui ta järele mõtles, siis ta ütles: “Kui palju on minu isal palgalisi ja neil on leiba küllalt, aga mina suren siin nälga. Ma asun teele ja lähen oma isa juurde ning ütlen temale: “Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks; pea mind nagu ühte oma palgalistest.””

Ja ta läks teele ja tuli oma isa juurde. Aga kui ta alles kaugel oli, nägi tema isa teda ja isa meel läks haledaks ning ta jooksis temale vastu, võttis tal ümber kaela kinni ja andis temale suud. Aga poeg ütles talle: “Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks.” Kuid isa ütles oma sulastele: “Tooge kõige kallim rüü ja pange see temale selga, andke talle sõrmus sõrme ja sandaalid jalga, toogem ja tapkem numvasikas – söögem ja olgem

rõõmsad, sest see minu poeg oli surnud ja on ellu ärrganud, oli kadunud ja on leitud.” Ja nad hakkasid pidu pidama.

Aga tema vanem poeg oli põllul, ja kui ta sealt tagasi tulles kodule lähemale jõudis, kuulis ta pillihääli ja tantsuhõikeid. Ning ta kutsus ühe sulastest enda juurde ja küsis temalt, mida see kõik pidi tähendama. Sulane ütles talle: “Sinu vend on tulnud, ja su isa on tapnud nuumvasika, sest ta on saanud oma poja tervena tagasi.” Aga teine poeg vihastus ega tahtnud sisse minna. Siis tuli isa välja ja palus teda. Kuid tema vastas ja ütles isale: “Vaata, nii palju aastaid ma orjan sind ega ole kunagi astunud üle sinu käsust, kuid sina pole mulle andnud ühte sikkugi, et ma võiksin oma sõpradega pidu pidada. Kui aga tuli see sinu poeg, kes on sinu vara hooradega ära pillanud, oled sa lasknud nuumvasika tappa.” Isa vastas talle: “Mu laps, sina oled ikka minu juures ja kõik mis on minu, see on sinu oma. Nüüd aga pidagem pidu ja olgem rõõmsad, sest sinu vend oli surnud ja on ellu ärrganud; oli kadunud ja on leitud.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kõik tunnevad ütlemist, et kui Jumal tahab kedagi karistada, siis ta võtab temalt mõistuse. See ei vasta päriselt tõele – palju hullemaks karistuseks võib osutuda olukord, kui Jumal võtab mõistuse sinu lähedaselt, nagu võivad kinnitada aastaid oma dementseid vanemaid hooldanud inimesed. Veel hullemaks võib karistus minna siis, kui mõistus võetakse sinu riigi juhtidelt, aga kõige suurem karistus on ikka see, kui Jumal võtab mõistuse tervelt rahvalt. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, miks räägib Jeesus variseridele tähendamissõna kadunud pojast? Kas pani keegi tähele, millest kõik algas? Ma kordan siis üle: Sel ajal tulid kõik tõlnerid ja patused Jeesuse juurde, et teda kuulata. Aga variserid ja kirjatundjad nurisesid ning ütlesid: “Ta võtab patuseid vastu ja sööb ühes nendega.” Mis on järgneval, kadunud poja lool sellega tegemist? Mida tahab Jeesus variseridele öelda?

Et seda mõista, vaadeldagem, millega lugu lõpeb. Kadunud poega, kes isalt oma päranduseosa juba ette välja nõudis ja selle maha laristas, võeti kodus vastu peaaegu nagu kangelast: tema isa laskis tappa nuumvasika, pani pojale sõrmuse sõrme ja sandaalid jalga – see tähendab, ennistas tema pojaseisuse ja seega ka veelkordse pärimisõiguse – ning tundub, et andis talle kõik andeks.

Teise poja jaoks, kes oli olnud kogu aeg isa juures, tähendas see, et laristaja vend saab nüüd ka

temale määratud päranduseosast tüki endale kahmata, sest nii kaua kui isa elab, ei ole vanemal vennal ju veel isa vara üle sõnaõigust. Tal oli tõsine põhjus olla pahane nii oma isa peale, kes teda sisuliselt lojaalsuse eest karistas, kui ka venna peale, kelle kergemeelsuse pärast kogu ebaõiglus alguse sai.

Vanem vend võis jäädagi kahtlustama, et kui noorem vennake on üks kord juba isa raha ära raisanud, miks ei võiks ta seda teha veel teine ja kolmaski kord. Isa teda ju ei karistanud, pigem lausa autasustas selle eest ja julgustas seega jätkama samas vaimus. Kuid ega nooremagi venna elu pärast lihtne olnud. Tõenäoliselt tundis ta kogu oma edasise elu jooksul endal oma venna kahtlustavat pilku – ka siis, kui ta oli juhtunud õppust võtnud ning tõepoolest enam kunagi midagi rumalat või halba ei teinud. Nii võimegi kokku võtta, et noorem poeg võis pidada oma isa rumalaks, vanem poeg aga ebaõiglaseks, suhted vendade vahel olid rikutud ja rahul ei olnud keegi.

Kas see lugu hakkab teile ka nüüd kuidagi tuttav ette tulema? See on ju täpselt nagu päris elus: näiteks naabrid, kellele maamõõtja eraldas krundid nii lohakalt, et üks pääseb oma krundile ainult läbi naabri valduste; pered, kus vanemate kogu armastus keskendub ainult ühele lapsele ja teisi peetakse sisuliselt teenijatena; tülid sisserändajate ja kohalike vahel, ning palju palju muud sarnast. Keegi ei tee nagu päris tahtlikult teisele kurja, aga suhted on ikka sassis.

Jeesus soovis variseridele oma tähendamissõnaga öelda, et hoolimata sellest, kas nende arvates patused inimesed – ehk tõlnerid ja vaesed – neile meeldivad või mitte, tuleb leppida sellega, et nad on olemas, ja mõelda, kuidas nendega arvestada.

Armsad õed ja vennad, ilmselt kohtab igaüks meist oma elus nii kurjaga kaasajooksikuid kui mõtlematuid tuulepäid. Väga suure tõenäosusega on meis enesteski kõiki neid jooni, ja veel peoga muudki inetut. Kuid lisaks on siin maailmas kindlasti ka neid, keda tõepoolest lihtsalt tabavad ootamatud rasked saatuselöögid. Kuidas teisiti käsitleda inimesi, kes jäävad sõjatooni, kes surevad teadmise, et kõik, mis nad oma elu jooksul on ehitanud, on muudetud rusudeks.

Aga selline on meie vaimne keskkond, millega peame leppima, nii kuidas saatus meile määrab. Nende võimaluste piirides peame tegema oma inimlikku natukest head. Kuid meie headus ei tohi muutuda rumaluseks või nõrkuseks, et me laseme end petta, me peame õppima andeks andma nii, et see ei kasvataks kurjust, ja peame suutma leida tasakaalu heatahtliku usalduse ja põhjendatud umbusu vahel. Aamen.